ΤΑΣΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

Η ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

αλεξάνδρεια

Τάσος Καφαντάρης

Η ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

© Εκδόσεις Αλεξάνδρεια
και Α.Ε. Καφαντάρης

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014

ISBN: 978-960-221-616-3

Επιμέλεια, διορθώσεις, σελιδοποίηση: Βικτωρία Λέκκα

Κεντρική διάθεση:
Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Σόλωνος 133, 10677 Αθήνα
τηλ. 2103806305, φαξ 2103838173
http://www.alexandria–publ.gr
email: alexpubl@alexandria–publ.gr

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης–Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Στους γονείς μου, την Μπέσσυ
και τα παιδιά μας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

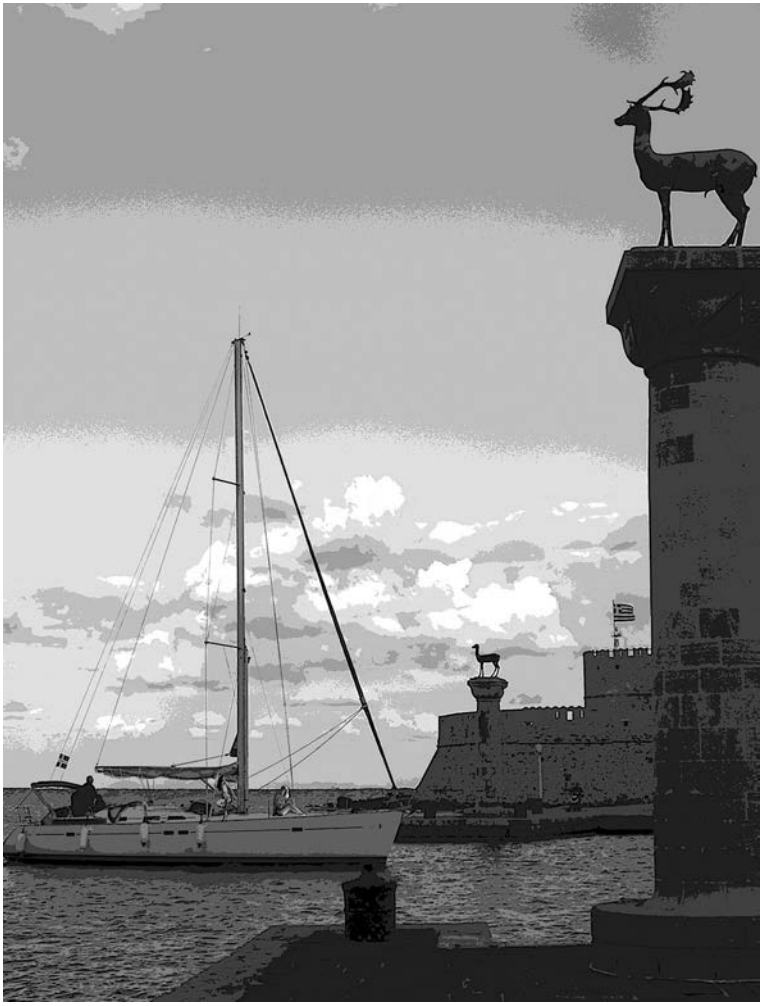
1. Ο Πολιορκητής 11
2. Μια εβδομάδα πριν 30
3. Ψηφίδες και θραύσματα 39
4. Η νέα ταυτότητα 51
5. Η κάμαρη με τα μυστικά 61
6. Ιχνηλασίες 73
7. Αποκαλύψεις 84
8. Πέτρα, 552 μ.Χ. 99
9. Λατινικά και ρουνικά 109
10. Δελφίνια και γεράκια 120
11. Η αγριομέλισσα 134
12. Όλοι οι δρόμοι οδηγούν... 142
13. Η μνήμη της μνήμης της μνήμης 154
14. Οι δύο Καύκασοι 164
15. Ο παλίμψηστος δίσκος 172
16. Συντήξεις 188
17. Τουρίστες 199
18. Υποκλοπές 206
19. Αποκρυπτογραφήσεις 212
20. Καταιγίδα 220
21. Εκατόγχειρες 228
22. Κιουνγκλούνγκ, 283 π.Χ. 239
23. Ανάβασις 248
24. Η Καρδιά 262
25. Συζεύξεις 273
26. Παραλογισμοί 289
27. Ο Γκαστρωμένος Λόφος 301
28. Η μνήμη των βράχων 314
29. Το πυροτέχνημα 328
30. Επίλογος 341

Πρόσωπα 347
Πηγές 349

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε βασισμένο σε θραύσματα του παρελθόντος που κατέγραψε η Ιστορία και ερμηνείες του παρόντος που συνέπηξε ο συγγραφέας. Όμως, οποιαδήποτε σχέση ονομάτων και δράσεων του βιβλίου με αληθή πρόσωπα και γεγονότα είναι απλώς... σατανική σύμπτωση.

Τ.Κ.

Η μνήμη είναι η γραφή της ψυχής.
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

1. Ο ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΗΣ

Η πρώτη αχτίδα του ήλιου έσκασε μύτη πάνω από την κορφή του Κράγου, που τώρα οι χάρτες τον έδειχναν ως Babadag. Ύστερα, ένα σμάρι από άλλες αχτίδες την ακολούθησαν σαν φακός στη Λυκία Οδό που διέσχιζε τις πλαγιές του και διέλυσαν την ομίχλη που αιωρούταν πάνω από την υπέροχη Γαλάζια Λίμνη της Τελμισσού – την Ölüdeniz της Fethiye, καταπώς την αποκαλούν τώρα οι τουρκικοί τουριστικοί οδηγοί. Έπειτα έγλυψαν τα βυζαντινά ερείπια στο νησάκι Sovalye του κόλπου και όρμησαν δυναμωμένες στο Λύκειο Πέλαγος, μέχρι που έλουσαν τα μπρούτζινα ελάφια που σηματοδοτούσαν την είσοδο στο παλιό λιμανάκι της Ρόδου. Εκεί, τον βρήκαν.

Ο Άρης μισόκλεισε τα μάτια του στο αντάμωμά τους και αφέθηκε στη θέρμη τους. Ήταν η πιο ευπρόσδεκτη διακοπή στις τυραννισμένες σκέψεις του. Είχε περάσει μια βδομάδα από το βασανιστικό όραμα που είχε δει και τριγυρνούσε ακόμη σ᾽ αυτό το νησί χωρίς να ξέρει το γιατί. Γιατί είχε ακολουθήσει τόσο τυφλά τις εντολές που του δόθηκαν; Και πώς εξηγούνται τα απίστευτα που επακολούθησαν; Ενδόμυχα ένιωθε ότι ήξερε... αλλά πώς;

Τα λόγια των δύο ψαράδων που ξεψάριζαν στη βάρκα εμπρός του τα δίχτυα τους τον έβγαλαν από τις σκέψεις.

«Για δες εκεί», είπε ο ένας. «Αυτό το σκαρί έχει ματωμένα πανιά».

«Α, το ᾽χω ματαδεί», είπε ο άλλος. «Το συνήθιζαν παλιά στην Ιρλανδία. Εκείνο που δεν έχω ματαδεί είναι η σημαία του: Μπλε με ασπροκόκκινο σταυρό στη μέση. Τι είναι; Νορβηγική;»

«Όχι, όχι. Να δεις... πώς το λένε; Ναι! Ισλανδική. Από την Ισλανδία είναι. Την έχω δει στο χάρτη με τις σημαίες, στο γραφείο του λιμενάρχη».

Ο Άρης άνοιξε διάπλατα τα μάτια του και κοίταξε το υπέροχο ιστιοφόρο που μάζευε τώρα το μεγάλο βαθυκόκκινο πανί του για

να μπει στο λιμάνι. Διέκρινε τη σημαία τη στιγμή που άκουσε τη λέξη *Ισλανδία*. Αυτόματα άκουσε το μυαλό του να του ψιθυρίζει τη λέξη *Έρουλοι*. Τι σήμαινε πάλι αυτό; Πριν προλάβει να σκεφτεί παραπάνω, ο πρώτος ψαράς έβγαλε ένα σφύριγμα θαυμασμού:

«Ω ρε ζαργάνες μου! Τι νεράιδες είναι αυτές;»

Ο ψηλόξανθος καραβοκύρης του γιοτ έστρεφε προσεκτικά το τιμόνι ευθυγραμμίζοντας το σκάφος με την είσοδο του λιμανιού όταν ένιωσε τα στυλωμένα βλέμματα των ψαράδων. Χωρίς να στραφεί, είπε κοφτά κάτι στις δύο κούκλες που ρουφούσαν τον πρωινό ήλιο ξαπλωμένες μισόγυμνες στο κατάστρωμα.

Πρώτη σηκώθηκε η ξανθιά, μια πραγματική *Βαλκυρία* με γαλανά μάτια. Έπειτα, με ένα ανεπαίσθητο νάζι δυσφορίας, η μελαχρινή, με τα πράσινα αμυγδαλωτά μάτια κι ένα μπρούτζινο δέρμα που έμοιαζε μάλλον ολότελα δικό της και όχι του ήλιου. Μπήκαν στην κουκέτα και ξαναβγήκαν σε ένα λεπτό φορώντας και το πάνω μέρος των μπικίνι τους.

«Αφροδίτες σωστές», ψέλλισε γεμάτος θαυμασμό ο δεύτερος ψαράς, καθώς τώρα το γιοτ έμπαινε στο λιμανάκι.

Αμαζόνες, ψιθύρισε άθελά του ο Άρης.

Σηκώθηκε ταραγμένος και άρχισε να βαδίζει προς το σπίτι. Τι ήταν αυτά που ξεπετάγονταν από το μυαλό του; Ήταν λέξεις με νόημα ή όχι; Είχαν να κάνουν με χαμένες μνήμες ή με διχασμένη προσωπικότητα;

Έφτασε στο σπίτι, κοντοστάθηκε, και το προσπέρασε. Το γουργούρισμα στο στομάχι του τού θύμισε ότι δεν είχε πάρει πρωινό, αλλά δεν ήθελε να τον δουν η οικοδέσποινα και τα παιδιά της στην ψυχολογική κατάσταση που βρισκόταν. Έπρεπε να μείνει για λίγο μόνος, μακριά από κόσμο. Έπρεπε να γαληνέψει. Χωρίς να το συνειδητοποιήσει, τα πόδια του τον έφεραν στο μονοπάτι που ανηφόριζε στον λόφο δυτικά της πόλης. Στα μισά σταμάτησε και κοίταξε τους κίονες που ξεχώριζαν στην κορφή του λόφου. Βέβαια! Ήταν τα απομεινάρια των ναών της Αθηνάς και του Απόλλωνα. Έρημοι, χωρίς τουρίστες τόσο πρωί, ήταν το ησυχαστήριο που αποζητούσε η ψυχή του. Ξανάρχισε το ανέβα-

σμα, αλλά ένα θρόισμα ξοπίσω του τον πάγωσε. *Κάποιος με ακολουθεί!* Τρέμοντας, συνέχισε το βήμα του, αλλά στην πρώτη στροφή φρόντισε να ρίξει μια κλεφτή ματιά πίσω του. Έκπληξη ανάμεικτη με ανακούφιση τον έλουσε: Η Ισμήνη! Τι γύρευε εδώ;

Την περίμενε μέχρι να τον φτάσει και τη χαιρέτησε όσο πιο φυσιολογικά μπορούσε:

«Καλημέρα Ισμήνη. Ήξερα ότι σου αρέσει το πρωινό ποδήλατο αλλά και η ορειβασία;»

Η μικρή σταμάτησε λαχανιασμένη. Δεν είχε δει ότι την είχε αντιληφθεί και τώρα τα μάγουλα της έγιναν κατακόκκινα.

«Κα... καλημέρα. Εγώ... ξέρετε... ήμουν στο μπαλκόνι, και σας είδα που δεν σταματήσατε, κι έτρεξα να σας πω ότι τα αυγά σας είχαν ήδη βράσει. Αλλά δεν σας πρόλαβα κοντά στο σπίτι και... να, εδώ τα έχω. Τα τύλιξα, μαζί με λίγο ζαμπόν και ψωμί, για να τα φάτε αν θέλετε στον λόφο. Αλλά τους έριξα και αλάτι και πιπέρι!»

Του ήρθε ένας λυγμός στο στήθος. Τι έκανε για να αξίζει τόση αγάπη από ανθρώπους που δεν ήξεραν καν πούθε κρατάει η σκούφια του;

«Και για σένα;» τη ρώτησε. «Δεν έφερες τίποτε;»

«Α, μη σας νοιάζει. Είχα ήδη φάει τα δημητριακά μου στο μπαλκόνι. Ξέρετε, μου αρέσει πολύ να κοιτάζω τον ήλιο όταν ανατέλλει».

«Κι εμένα, Ισμήνη, κι έμενα... Σ' ευχαριστώ πολύ που με σκέφτηκες, αλλά μην ξαναφύγεις τόσο πρωί από το σπίτι για χάρη μου. Η μητέρα σου θα ανησυχεί».

«Μη σας νοιάζει γι' αυτό», απάντησε εκείνη. «Της είπα ότι θα πάω στον λόφο για βώλους».

«Για βώλους; Τι εννοείς;»

«Α! Δεν ξέρετε; Να, εδώ στον λόφο βρίσκω μερικές φορές βώλους και τους κάνω συλλογή. Δεν είναι βώλοι πήλινοι ή από πλαστικό, σαν αυτούς που έχουν τα παιδιά. Είναι μολυβένιοι. Ο θείος μου ο Κρίτων μου είπε πως είναι από τα αρχαία χρόνια, από τότε που οι Ρόδιοι ήταν οι καλύτεροι σφενδονήστες του κόσμου».

«Σφενδονιστές... Μάλιστα. Κάτι θυμάμαι από την Ιστορία. Και αυτούς τους βώλους τους βρίσκεις μόνο σ' αυτόν τον λόφο;»

«Εγώ, ναι. Άλλα παιδιά τους βρίσκουν και αλλού, σε χωράφια έξω από την πόλη, αλλά εγώ εδώ έψαξα και τους βρήκα, όταν μου είπε ο θείος μου πως στον λόφο είχε το στρατηγείο του ο Δημήτριος ο Πολιορκητής το 304 π.Χ., την εποχή που πολιορκούσε τη Ρόδο. Σκέφτηκα ότι αφού εδώ ήταν το αρχηγείο των εχθρών, εδώ θα έφταναν και οι περισσότεροι βώλοι που τους έριχναν οι Ρόδιοι. Και δεν έκανα λάθος, έχω βρει μέχρι τώρα εννιά βώλους! Αλλά το κρατώ μυστικό για να μην ψάξουν και τ᾽ άλλα παιδιά».

Έβαλαν συνωμοτικά τα γέλια και αφού τη διαβεβαίωσε πως θα κρατούσε το μυστικό τους, συνέχισαν το ανέβασμα. Έφτασαν σε ένα πεσμένο κιονόκρανο, μισοβυθισμένο στο χώμα. Η θέα της πόλης ήταν υπέροχη και ο ήλιος είχε βάψει πια ολόχρυσο το Λύκειο Πέλαγος. Έφαγε το πρωινό που του είχε φέρει, αφού την έπεισε να πάρει κι εκείνη τουλάχιστον το ένα αβγό.

Κάποια στιγμή, η Ισμήνη έσκυψε να μαζέψει ένα τσόφλι που της είχε πέσει στα χορτάρια. Γεμάτη έκσταση, σήκωσε κάτι μαζί με το τσόφλι:

«Ο δέκατος! Ο δέκατος βώλος μου! Μου φέρατε γούρι, κύριε Άρη!»

Κοίταξε το ζουλιγμένο ωοειδές μολύβι που κρατούσε στο χέρι της. Προφανώς, είχε κάποτε βρει το στόχο του. Ή ίσως είχε στραβώσει πέφτοντας πάνω στον τώρα πεσμένο κίονα.

«Όμως, είναι στραβωμένος και σκουριασμένος», παρατήρησε στενοχωρημένη η Ισμήνη.

«Α, μα αυτό είναι που του δίνει μεγαλύτερη αξία», είπε ο Άρης. «Το ότι είναι στραβωμένος σημαίνει ότι αυτός που τον έριξε είχε καλό σημάδι. Και, το ότι είναι σκουριασμένος σημαίνει ότι χτύπησε τον εχθρό που σημάδευε. Αυτό εδώ το καφεκόκκινο χρώμα είναι μάλλον αρχαίο αίμα».

«Αρχαίο αίμα!» είπε γουρλώνοντας τα μάτια εκείνη.

«Μάλλον... μπορεί και όχι. Δεν είμαι βέβαιος, αλλά η πιθανότητα είναι μεγάλη. Δώσε μου να το δω. Ίσως μπορώ να σου πω με περισσότερη σιγουριά».

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, πήρε τον βώλο που του έδωσε η Ισμήνη, του έριξε μια γρήγορη ματιά, τον έτριψε λίγο με το χέρι

του και ύστερα τον ακούμπησε ελάχιστα με τη γλώσσα, για να νιώσει αν όφειλε το χρώμα του στο χώμα ή σε αίμα. Δεν πρόλαβε να το τραβήξει αποφαινόμενος για την προέλευση, όταν τα πάντα έγιναν κόκκινα κι ένας σουβλερός πόνος διαπέρασε το κρανίο του. Έπεσε κάτω κρατώντας τον αριστερό του κρόταφο. Πριν χάσει τον κόσμο, άκουσε την Ισμήνη να ουρλιάζει γεμάτη αγωνία.

Άκουσε ποδοβολητό και φωνές.

«Ο μπάσταρδος, μας ξέφυγε!» είπε η μία.

«Μα το Δία, κοίτα εδώ! Ο βώλος του κόντεψε να τρυπήσει εντελώς το κράνος αυτού του άτυχου. Και να σκεφτείς ότι του έριξε από πόσο; Οχτακόσια ή χίλια βήματα;»

«Μωρέ άμα είχαμε δύο λόχους απ᾽ αυτά τα καθάρματα στο στρατό μας, θα την είχαμε ήδη πάρει τη Ρόδο. Αλλά πού να βρεις τέτοιους σφενδονιστές;»

«Σκάστε!» είπε μια τρίτη φωνή, σχεδόν μέσα στο αυτί του. «Ετούτος εδώ ανασαίνει ακόμα. Βοηθήστε με να τον πάμε στο ιατρείο!»

Κλαγγές όπλων αντήχησαν πλάι του, χέρια τον σήκωσαν από τους ώμους και ένιωσε την πλάτη του να ακουμπάει σε κάτι σκληρό. *Ασπίδα*, σκέφτηκε, αλλά το βούισμα στο κεφάλι του δυνάμωσε και ο σουβλερός πόνος επέστρεψε δριμύτερος. Έχασε τις αισθήσεις του.

Όταν τις ξαναβρήκε, τα ρουθούνια του οσμίστηκαν τη μυρωδιά αίματος ανάμικτη με κάτι γλυκερό, ενώ πανιά νοτισμένα από αυτά τα δυο τού κρατούσαν σφιχτοδεμένο το κεφάλι. *Έλαιο κάνναβης*, σκέφτηκε. *Με νάρκωσαν με έλαιο κάνναβης. Άραγε, μου άνοιξαν το κεφάλι; Πάντως, το βούισμα και ο πόνος υποχώρησαν.* Δοκίμασε να μιλήσει, αλλά τα σαγόνια και η γλώσσα του αρνιόνταν να κουνηθούν. Μετά από λίγο άκουσε κάποιους να τον πλησιάζουν συζητώντας. Μέσα από ένα ελάχιστο άνοιγμα στις λωρίδες των επιδέσμων μπόρεσε να διακρίνει θολά, με το δεξί του μάτι, δύο μορφές: την ψηλή στρατιωτική φιγούρα με τα ξανθά μα-

κριά μαλλιά να χτυπούν σαν κύματα σε βράχο τον στιλπνό μαύρο θώρακα, και την πιο αδύναμη μελαχρινή φιγούρα, ντυμένη με απλό λευκό χιτώνα, να ακολουθεί.

«Ερασίστρατε, είσαι ο καλύτερος γιατρός και αποδεδειγμένος φίλος της οικογένειάς μου. Σε γνωρίζω αφότου γεννήθηκα. Θέλω να κάνεις για τον Αγαθοκλή ό,τι θα έκανες για μένα».

«Να είσαι βέβαιος, Δημήτριε, πως έτσι έχω ήδη ενεργήσει. Η χειρουργική μου επέμβαση αφαίρεσε ήδη το σύνολο σχεδόν του θρόμβου αίματος και ο κίνδυνος θανάτου έχει αποσοβηθεί. Κατόρθωσα να επανασυναρμολογήσω επιτυχώς τα οστά του κρανίου του στην πληγή και, όταν επουλωθούν, ο φίλος σου θα έχει και πάλι το όμορφο συμμετρικό κεφάλι του. Όμως, η παραλυσία των μυών του προσώπου του και των χεριών του δείχνει ότι κάποιος μικρότερος θρόμβος αίματος έχει μετακινηθεί και πιέζει σε κάποιο σημείο κομβικό για το νευρικό του σύστημα...»

«Δεν είμαι βέβαιος, Ερασίστρατε, ότι θα κατανοήσω καλύτερα αν εμβαθύνεις στην ιατρική περιγραφή σου. Εκείνο που θέλω να μάθω είναι αν και πότε ο μηχανικός μου θα μπορέσει ξανά να μου μιλήσει και να σχεδιάσει. Τον αγαπώ σαν φίλο, σαν αδελφό θα έλεγα, αλλά το καθήκον μου ως στρατηγός με υποχρεώνει να σε ρωτώ κυνικά για το αν και πότε θα είναι ξανά λειτουργικός».

Ένα στιγμιαίο ξεφύσημα του Ερασίστρατου έδειξε πως διάλεγε τώρα προσεκτικά τα λόγια του.

«Δημήτριε, χρησιμοποιώ ένα μείγμα σπάνιων βοτάνων που έχω συλλέξει προσεκτικά όλα αυτά τα χρόνια, από την Ιλλυρία ώς την Ινδία και από τον Βορυσθένη της Σκυθίας ώς τον Γαλάζιο Νείλο της Αιθιοπίας. Πιστεύω ότι θα κατορθώσω να διαλύσω με αυτά και το τελευταίο ίχνος θρόμβου και ο φίλος σου θα ανακτήσει πλήρως την υγεία του. Ωστόσο, δεν μπορώ να προδιαγράψω πόσος χρόνος θα χρειαστεί. Μπορεί να μιλήσει ξανά σε μια βδομάδα, μπορεί και σε έξι μήνες. Ελπίζω να συμβεί το γρηγορότερο, διότι βλέπω πως έχει γερή κράση. Αλλά μπορώ μόνο να ελπίζω, όχι να δεσμευτώ γι᾽ αυτό».

Μια ταραγμένη σιωπή από την πλευρά του Δημήτριου ακολούθησε, συνοδευόμενη μόνο από ένα ρυθμικό υπόκωφο χτύπο.

Τον γνώριζε αυτό τον ήχο ο Αγαθοκλής. Ήταν η γροθιά του Δημήτριου που χτυπούσε τον δερμάτινο θώρακα στο στέρνο του, καθώς σκεφτόταν. Το συνήθιζε στις δύσκολες στιγμές. Το ίδιο είχε κάνει όταν του είχε αποκαλύψει το παράτολμο σχέδιό του – αυτό που είχε τώρα οδηγήσει στην παραλυσία του.

Ήταν μόλις δυο μέρες πριν, όταν ο πρέσβης των Ροδίων είχε φτάσει στη σκηνή του Δημήτριου με ένα αλλόκοτο αίτημα. Κατανοούσαν, είπε, τις στρατιωτικές επιλογές του Δημήτριου και δεν ζητούσαν ανακωχή ή κάποια ευνοϊκότερη μεταχείριση του δοκιμαζόμενου λαού τους. Όμως, όντας όλοι Έλληνες –επιτιθέμενοι και αμυνόμενοι– όφειλαν απέναντι στην Ιστορία να παραμείνουν πολιτισμένοι. Από πλευράς τους, είχαν αποδείξει την προσήλωσή τους σε αυτό, με τρανταχτό παράδειγμα ότι δεν κατέστρεψαν τα αγάλματα του Δημήτριου και του πατέρα του, Αντίγονου, που κοσμούσαν την πόλη τους από την εποχή που η ουδετερότητα της Ρόδου ήταν σεβαστή και οι εμπορικές της σχέσεις με τον Πτολεμαίο της Αιγύπτου δεν προοιώνιζαν την τωρινή πολιορκία της. Αντίθετα όμως, οι καταπέλτες του Δημήτριου είχαν στοχεύσει την προηγούμενη ημέρα ένα δημόσιο κτήριο της πόλης όπου υπήρχε αναρτημένη η περίφημη προσωπογραφία του ηγεμόνα Ιάλυσσου, φτιαγμένη από τον φημισμένο ζωγράφο Πρωτογένη. Και ο πρέσβης των Ροδίων ολοκλήρωσε την υποβολή του αιτήματός του με τα εξής λόγια:

«Αν καταβάλεις την αντίσταση όλων μας και κυριεύσεις την πόλη μας, τότε μαζί με τη νίκη πέφτει στα χέρια σου κι αυτός ο πίνακας, και μάλιστα σώος και αβλαβής· αν όμως δεν κατορθώσεις να μας κυριεύσεις, τότε σκέψου τι ντροπή για σένα που δεν κατόρθωσες με πόλεμο να καταβάλεις τους εν ζωή Ροδίους, να διεξάγεις τον πόλεμο εναντίον του νεκρού Πρωτογένους».

Ο Δημήτριος ταλαντεύτηκε ανάμεσα στο θυμό του για το θράσος αυτών των ανθρώπων και το θαυμασμό του για την παρρησία τους να ζητήσουν οίκτο μόνο για έναν πίνακα. Τελικά, ήταν έτοιμος να τους υποσχεθεί πως δεν θα ξανασημάδευε το συγκεκριμένο κτήριο, όταν έπιασε ένα νεύμα του Αγαθοκλή πως πρέπει να του μιλήσει. Είπε στον πρέσβη πως χρειάζεται να συζητή-

σει το θέμα με τους επιτελείς του και θα του απαντούσε σε λίγο. Εκείνος αποσύρθηκε ευγενικά και ο Δημήτριος στράφηκε στον Αγαθοκλή.

«Τι είναι αυτά τα καμώματα; Είναι η πρώτη και η τελευταία φορά που με διακόπτεις μπροστά σε ξένους! Το καλό που σου θέλω, να είναι κάτι σημαντικό».

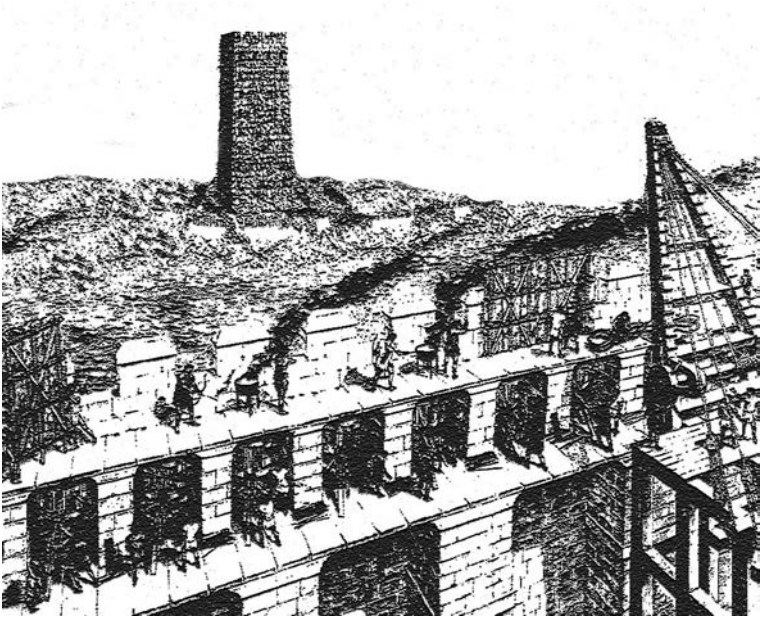
«Στρατηγέ μου, συγχωρέστε με, αλλά νομίζω ότι είναι σημαντικό. Ακούγοντας το αίτημα του πρέσβη και διαβάζοντας στην έκφρασή σας πως ήσασταν έτοιμος να το δεχθείτε, σκέφτηκα ότι θα ήταν μια μοναδική ευκαιρία για μας να επιτύχουμε έναν πολύ μεγαλύτερο στόχο».

«Δηλαδή; Τι εννοείς;»

«Το μυστικό του πολυβόλου τους! Γνωρίζει η μεγαλειότητά σας πως έχω μαθητεύσει στη Ρόδο και μιλώ τέλεια τη διάλεκτό της. Σκέφθηκα λοιπόν πως αν ζητούσατε ως μόνο όρο για να ικανοποιήσετε το αίτημά τους να επισκεφθεί τον πίνακα ένας δικός σας πρέσβης και να σας μεταφέρει τις εντυπώσεις του, θα μπορούσα να υποκριθώ τον ιπποκόμο του και –την ώρα που εκείνος θα οδηγούταν στην αίθουσα του πίνακα– εγώ θα χωνόμουν στο διπλανό κτήριο. Είναι το κτήριο της Τεχνικής Σχολής των Ροδίων, όπου έχουν αρχειοθετημένα όλα τα σχέδια των πολεμικών τους μηχανών και πλοίων. Το γνωρίζω καλά, καθώς έχω περάσει πολλές μέρες και νύχτες μελετώντας εκεί. Πιθανολογώ ότι δεν έχουν ακόμη αλλάξει την κλειδαριά της πίσω πόρτας, και στις αποσκευές μου τυχαίνει να έχω ακόμη ένα κλειδί της, που το κράτησα ως ενθύμιο της μαθητείας. Αν σταθώ τυχερός, μέχρι να τελειώσει ο πρέσβης την επίσκεψή του, θα έχω δει τα σχέδια του μηχανισμού και θα μπορέσω να τον ανακατασκευάσω για το στρατό μας. Το μόνο που χρειάζομαι είναι μισή ώρα χρονοτριβής του πρέσβη στον πίνακα».

Ο Δημήτριος σηκώθηκε από το κάθισμά του, βημάτισε σκεπτικός, χτυπώντας πεντέξι φορές τη δεξιά του γροθιά στο στήθος του κι έπειτα κοίταξε γεμάτος ζέση τον μηχανικό του.

«Μικρέ μου Συρακούσιε, δεν είσαι μόνο πολυμήχανος αλλά και μηχανορράφος! Φοβερή ιδέα! Και έχω ακριβώς τον κατάλληλο

άνθρωπο να σου δώσει το χρόνο που χρειάζεσαι: Ο γερο-Αντύπας είναι ο παλιότερος διπλωμάτης μας. Όλοι γνωρίζουν τη λατρεία του στα έργα τέχνης, αλλά και ότι η όρασή του δεν τον βοηθάει πια πολύ. Θα τους κάνει τις πιο διεξοδικές ερωτήσεις, ενόσω θα σκύβει σε κάθε σημείο του πίνακα για να δει τις λεπτομέρειες πέρα από τη μύτη του. Οπότε, θεώρησε δεδομένο το χρόνο που ζητάς. Ωστόσο, ανησυχώ μήπως κάτι πάει στραβά και χάσω τον μηχανικό και φίλο μου. Καλύτερα να στείλουμε τον Μέμνονα, τον Κάριο πειρατή στη θέση σου...»

«Ευχαριστώ για την έγνοια σας για μένα, αλλά δεν γίνεται. Ο Μέμνων –ή οποιοσδήποτε άλλος– αποκλείεται να βρει το σωστό κοντάκιο με τα σχέδια του πολυβόλου ανάμεσα στα τόσα της σχολής. Κι έπειτα, τίποτε δεν θα πάει στραβά. Κανείς δεν θα υποψιαστεί έναν απλό ιπποκόμο και, αν παραστεί ανάγκη, η υποκριτική είναι το δεύτερο ταλέντο μου. Εμπιστευθείτε με. Θα τα βγάλω πέρα. Αν δεχτούν τον όρο μας, θα πάμε εκεί αύριο το

απόγευμα και μέχρι το βράδυ θα έχω γυρίσει έτοιμος να σας φτιάξω το πολυβόλο!»

Μπροστά στον ενθουσιασμό και τη σιγουριά του, ο Δημήτριος υποχώρησε. Ξανακάλεσε τον πρέσβη σε ακρόαση και του δήλωσε με περίσκεπτο ύφος πως μπορεί ο εν λόγω πίνακας να κρινόταν αξιόλογος μεταξύ των Ροδίων, αλλά ο ίδιος δεν γνώριζε τίποτε για την πραγματική του αξία. Εκτιμούσε λοιπόν την προσπάθειά τους να προστατέψουν ένα έργο τέχνης, αλλά θα άλλαζε τις διαταγές προς τους χειριστές των καταπελτών του μόνο αν ένας κριτής που εμπιστευόταν, όπως ο πρέσβης Αντύπας, επισκεπτόταν τον πίνακα και του μετέφερε την εκτίμησή του.

Ο Ρόδιος άκουσε περιχαρής την απόφαση, καθώς ήταν βέβαιος πως ο Αντύπας θα σαγηνευόταν από τον πίνακα. Συμφώνησαν λοιπόν για την επίσκεψη την επόμενη μέρα και τη σχετική ανακωχή.

Στην αρχή τα πράγματα πήγαν όντως όπως τα είχαν σχεδιάσει. Την ώρα που ο γερο-Αντύπας ανέβαινε κουρασμένα και αργόσυρτα τα σκαλιά του μεγάρου, ο Αγαθοκλής ρευόταν στο στάβλο και έπιανε την κοιλιά του μορφάζοντας με νόημα. Ρώτησε τον σταβλίτη και το φρουρό που τον επόπτευαν πού είναι το αποχωρητήριο και διέσχισε την πίσω αυλή σφίγγοντας τα γόνατα. Μόλις μπήκε μέσα και ασφάλισε την πόρτα, ανέβηκε στο μακρόστενο παράθυρο εξαερισμού που, βέβαια, αντίκριζε τον πίσω τοίχο της τεχνικής σχολής. Με μια έλξη τον ανέβηκε χωρίς πολύ κόπο και σε λιγότερο από ένα λεπτό βρισκόταν στην πίσω πόρτα του κτηρίου.

Έβγαλε το κλειδί από τη ζώνη του και το έβαλε στην κλειδαριά. Δεν την είχαν αλλάξει! Χώθηκε μέσα αθόρυβα και κατευθύνθηκε στο αρχείο των πολεμικών μηχανών. Δεν φαινόταν ψυχή στο κτήριο. Το λιόγερμα ερχόταν σιγά σιγά, αλλά υπήρχε αρκετό φως ώστε να διαβάσει τους τίτλους στα κοντάκια. Τα ᾽χασε κάπως από τον μεγάλο αριθμό των σχεδίων. Οι Ρόδιοι είχαν επενδύσει περισσότερο απ᾽ όσο περίμενε στις πολεμικές μηχανές. Τελικά, βρήκε τη δέσμη των κοντακίων με τους καταπέλτες. Ανοίγοντας το ένατο κοντάκιο στη σειρά, διάβασε τον τίτλο «Πολυβόλον». Διάνα!

Είχε δει σχεδόν όλα τα κατασκευαστικά του διαγράμματα όταν άκουσε την μπροστινή πόρτα του κτηρίου να ξεκλειδώνει. Δεν τον ένοιαξε πολύ που δεν θα μπορούσε πια να πάρει το κοντάκιο μαζί του. Είχε κατανοήσει απολύτως πώς λειτουργούσε ο μηχανισμός. Αρκούσε τώρα να φύγει χωρίς να τον πάρουν είδηση. Στράφηκε όσο πιο ήρεμα και αθόρυβα μπορούσε προς την πίσω πόρτα. Αλλά, την ώρα που την άνοιγε, ένιωσε ένα βαρύ χέρι να προσγειώνεται στον ώμο του.

«Ποιος είσαι; Και τι γυρεύεις τέτοια ώρα εδώ του λόγου σου;» τον ρώτησε με νησιώτικη δωρική προφορά. Ήταν ένας ψηλός και γεροδεμένος φρουρός. Χρησιμοποιώντας την καλύτερη ροδιακή του προφορά, ο Αγαθοκλής του απάντησε:

«Είμαι μαθητής της σχολής, αποσπασμένος στο τμήμα ανταλλακτικών των βαλλιστικών μηχανών. Με έστειλε ο αποθηκάριος γιατί είχαμε βλάβες στα στροφεία τριών σκορπιών και χρειαζόταν τα σχέδια για να τα επισκευάσει. Όμως δεν βρήκα τον βιβλιοθηκάριο και μπήκα με το κλειδί μου από την πίσω πόρτα, μπας και τα βρω. Στάθηκα όμως άτυχος. Δεν ξέρω πού τα έχει καταχωρίσει και θα πρέπει τώρα να ψάξω να τον βρω στο σπίτι του».

Ο φρουρός τον κοίταξε καχύποπτα. «Μαθητής, ε; Και γιατί τότενες εγώ δεν σε θυμάμαι; Έλα μαζί μου. Θα σε πάω εγώ στο σπίτι του βιβλιοθηκάριου και θα βρούμε την άκρη».

Το πράγμα στράβωνε. Αν τον απομάκρυνε από το στάβλο, ο σταβλίτης και ο φρουρός του θα καταλάβαιναν πως τους είχε κοροϊδέψει και θα σήμαιναν συναγερμό. Έπρεπε να τον ξεφορτωθεί τούτον εδώ.

«Ωραία», του είπε, τάχα χαρούμενος. «Θα κερδίσουμε χρόνο αν με πας, αντί να πάω ρωτώντας». Έλπιζε ότι τώρα ο φρουρός θα τον διαολόστελνε τσαντισμένος, σίγουρος ότι είχε να κάνει με μαθητή.

«Να πας ρωτώντας;» έκανε εκείνος με γουρλωμένα μάτια. «Μαθητής της σχολής και δεν ξέρεις πως ο βιβλιοθηκάριος μένει απέναντι;» είπε τραβώντας το σπαθί του.

Δεν πρόλαβε να πει ή να κάνει τίποτε άλλο. Το εγχειρίδιο του Αγαθοκλή είχε τώρα χωθεί ώς τη λαβή στο καρύδι του λαιμού του

και ο φρουρός ξέρναγε αίμα. Τον άρπαξε από τις μασχάλες για να μη σωριαστεί με κρότο και τον έσυρε πίσω από την πρασιά της αυλής. Σκούπισε βιαστικά το εγχειρίδιο στο μανδύα του νεκρού, το ξανάχωσε στη θήκη του και δρασκέλισε τον τοίχο.

Μπήκε από το παράθυρο στο αποχωρητήριο την ώρα που ο φρουρός του στάβλου κοπανούσε την πόρτα: «Τι έπαθες εκεί μέσα του λόγου σου; Πέθανες; Τι σκατά σας ταΐζουν στο στρατόπεδό σας;»

Έβαλε γοργά τα δυο του δάχτυλα στο λαιμό και προκάλεσε έμετο. Βγήκε τρεκλίζοντας, τάχα σκουπίζοντας τα πασαλειμμένα μούτρα του. Ο φρουρός πισωπάτησε απδιασμένος.

«Πήγαινε στη γούρνα να πλυθείς, χέστη. Φαίνεται τα ᾽τσουξες χοντρά πριν σελώσεις τ᾽ άλογο για το αφεντικό σου. Με τέτοια χαμένα κορμιά σαν εσένα, διόλου δεν απορώ που ο στρατός σας αγναντεύει ακόμα την πόλη μας από μακριά».

Ο Αγαθοκλής στράφηκε τάχα με κόπο προς τη γούρνα. Την ώρα που άρχισε να φτυαρίζει νερό στα μούτρα του, ένιωσε το βλέμμα του σταβλίτη να τον περιεργάζεται από απέναντι. Έκανε να γυρίσει προς τα άλογά τους, τάχα για να πάρει αλλαξιά. Όμως ο σταβλίτης δρασκέλισε με γοργά βήματα την αυλή και τον άρπαξε από το χιτώνα. Τον γύρισε προς το μέρος του και έσκυψε προς το στήθος του. «Αυτό δεν μου μοιάζει εμετός. Μάλλον με αίμα μοιάζει!»

Χάθηκαν όλα. Είχε αποκαλυφθεί. Δεν υπήρχε πια περίπτωση να επιστρέψει όπως σχεδίαζε. Το εγχειρίδιο ξαναβρέθηκε στην παλάμη του και ο σταβλίτης πρόσθεσε στον προηγούμενο λεκέ και το δικό του αίμα.

«Τι στον Απόλλωνα;» ακούστηκε η φωνή του φρουρού την ώρα που ο σταβλίτης σωριαζόταν και, ταυτόχρονα, το σπαθί του άφηνε το θηκάρι. Ο Αγαθοκλής δεν στάθηκε να του δώσει εξηγήσεις. Με δυο άλματα προσγειώθηκε στη ράχη του αλόγου του και την επόμενη στιγμή κάλπαζε προς το πίσω μέρος της πόλης. Φωνές και ποδοβολητά τον ακολούθησαν, αλλά προηγούταν από τους διώκτες του κατά τουλάχιστον οκτακόσια βήματα. Πού πήγαινε; Στην τελευταία συνοικία προς τον λόφο, όπου θυμόταν

πως οι στέγες κάποιων σπιτιών ενώνονταν με το τείχος. Αν μπορούσε να φτάσει σ' αυτές, ίσως μπορούσε με ένα άλμα να προσγειωθεί ασφαλής στο χωμάτινο λόφο. Ίσως... Αλλά ήταν μια πιθανότητα που όσο τη λογάριαζε τόσο του φαινόταν μηδαμινή.

Τράβηξε απότομα τον χαλινό του αλόγου του και το ανάγκασε να πάρει την τελευταία στροφή. Από εδώ και μετά, θυμόταν, ήταν μόνο ευθεία ώς τα τείχη. Όμως οι σάλπιγγες του συναγερμού ηχούσαν πια σ' ολόκληρη την πόλη και διέκρινε μια διμοιρία στρατιωτών να κατηφορίζει από την πύλη στο τέλος του δρόμου. Συνέχισε να καλπάζει σαν τρελός καταπάνω τους. Τους χώριζαν πια γύρω στα εκατό βήματα. Οι στρατιώτες στοιχήθηκαν σε φάλαγγα και έχωσαν τους *σαυρωτήρες* των δοράτων τους στο χώμα, με τις φυλλοειδείς αιχμές τους να αιωρούνται διψασμένες για το αίμα του. Το άτι του ήταν πολεμικό, από τα φημισμένα κοπάδια του Τάραντα, και θα μπορούσε άνετα να υπερπηδήσει την πρώτη σειρά της φάλαγγας. Αλλά οι τρεις στρατιώτες που στέκονταν ορθοί με το δόρυ επ' ώμου από πίσω ίσως είχαν τον τελευταίο λόγο.

Την τελευταία στιγμή, στα τριάντα βήματα από τα δόρατα, το είδε: Ένα αποχωρητήριο αριστερά, κολλημένο στο διπλανό σπίτι, με τη στέγη του, προέκταση εκείνης του σπιτιού, να κατεβαίνει στις τρεις πήχες. Μ' ένα γρήγορο γύρισμα του χαλινού κι ένα χτύπημα των φτερνών στις κλείδες, έγειρε μπροστά και τίναξε το άλογό του στη σκεπή. Το δύστυχο πλάσμα πάσχισε πολύ να σταθεί πάνω στα κεραμίδια που έσπαζαν και γλιστρούσαν, αλλά η φόρα του από το άλμα το βοηθούσε. Κάλπαζε τώρα πάνω στους κορφιάδες των σπιτιών, από στέγη σε στέγη, ενώ ο Αγαθοκλής χαμογελούσε στη σκέψη ότι η μοίρα του ήταν γραμμένη στα σκατά: Ή αυτά θα τον έσωζαν σήμερα, ή αυτά θα τον έπνιγαν.

Τοξότες από την πύλη άρχισαν να τους ρίχνουν βέλη, αλλά έφταναν πια στο τελευταίο σπίτι, ακόμη αγρατσούνιστοι. Και είχε θυμηθεί σωστά: Οι πολεμίστρες εμπρός του δεν εξείχαν πάνω από δυο πήχες από το ύψος της στέγης. Κλώτσησε με δύναμη το αγαπημένο του άτι κι έβγαλε την πολεμική κραυγή. Εκείνο όρμησε αφρίζοντας μπροστά και σάλταρε πάνω από το τείχος σαν πειρατής. Τη στιγμή που περνούσαν πάνω από τις πολεμίστρες

προς το γρασίδι του λόφου, ο Αγαθοκλής διέκρινε την απότομη αλλαγή χρώματος από κάτω τους: Καφέ! Οι Ρόδιοι είχαν ανοίξει τάφρο και σ᾽ αυτό το σημείο. *Σκατά!* πρόλαβε να σκεφτεί την ώρα που τα μπροστινά πόδια του αλόγου του προσγειώνονταν στο γρασίδι, αλλά τα πίσω τσακίζονταν στα όρια της τάφρου.

Κυλίστηκε προς τα μπρος καμιά δεκαριά φορές πριν ένας θάμνος του κόψει τη φόρα. Πονώντας παντού, γύρισε το κεφάλι προς το αγαπημένο του άτι. Δεν μπορούσε πια να το δει, αλλά το χλιμίντρισμα και ο επιθανάτιος ρόγχος του τού έκαψαν τα σωθικά. Τοξότες και σφενδονιστές φάνηκαν στις πολεμίστρες κι άρχισαν να ξερνούν βέλη και βόλια. Τρέχοντας από θάμνο σε θάμνο κατάφερε να βγει εκτός βεληνεκούς και χώθηκε σε μια ρεματιά. Έπρεπε να φτάσει στην κορφή του λόφου. Φτάνει να ήταν ειδοποιημένοι οι σκοποί και να μην τον πέρναγαν για Ρόδιο.

Άκουσε πίσω του ποδοβολητά. Ένας, δύο, ίσως τρεις τον είχαν πάρει στο κατόπι. Έτρεχαν αμίλητοι, χωρίς μεταλλικούς ήχους στο πέρασμά τους. *Σφενδονιστές*, σκέφτηκε. Αυτοί οι σιωπηλοί φονιάδες ήταν ικανοί να τον σκοτώσουν πριν προλάβει να τους κοιτάξει στο πρόσωπο. Αρπάχτηκε από κληματσίδες και άρχισε να σκαρφαλώνει σαν πίθηκος την πλαγιά. Τα χέρια του έκαιγαν και τα πόδια του είχαν καταματώσει. Έφτασε στο τέλος

της ρεματιάς τη στιγμή που ο πρώτος σφενδονιστής έμπαινε σ' αυτήν. Με μια τελευταία προσπάθεια δρασκέλισε το χείλος του γκρεμού και στάθηκε στα τέσσερα για να ξαναβρεί την ανάσα του. Στα δεξιά του ακούστηκαν από μακριά φωνές:

«Αναπτυχθείτε σε ζώνη! Μην αφήσετε κανέναν να τον ζυγώσει! Σφάξτε όποιον άλλον βγει από τη ρεματιά!»

Γύρισε για μια στιγμή μονάχα το κεφάλι προς τα αριστερά, για να δει τους διώκτες του, κι ανασηκώθηκε έτοιμος να ξανατρέξει. Δεν τους είδε – το φως του δειλινού είχε πια χαθεί. Άκουσε κάτι σαν σφύριγμα θυμωμένης σφήκας που ορμούσε προς το μέρος του, δευτερόλεπτα πριν η έκρηξη στο δερμάτινο κράνος του ιπποκόμου που φορούσε τον ξεκουφάνει. Ένας απίστευτος πόνος... κι έπειτα όλα βάφτηκαν κόκκινα.

Όταν συνήλθε, άνοιξε το μάτι του πίσω από τους επιδέσμους με κόπο. Ζούσε ακόμη, ναι, αλλά ήταν μουγγός και παράλυτος. Όλα είχαν πάει στράφι λοιπόν; Θυσίασε το υπέροχο άλογό του και κόντεψε να χάσει κι ο ίδιος τη ζωή του χωρίς λόγο; Τα σχέδια του πολυβόλου χόρευαν ακόμη στο μυαλό του, αλλά τα χέρια και τα χείλη του αρνιόνταν να αποκαλύψουν το μυστικό τους. *Σκατά!* ξανασκέφτηκε.

Μια αναταραχή ακούστηκε έξω από τη σκηνή και διέκοψε τη σιγανή συνομιλία του Δημήτριου με τον Ερασίστρατο. Ένας υπασπιστής εμφανίστηκε και στάθηκε προσοχή.

«Στρατηγέ μου, έφτασαν ταυτόχρονα δύο αγγελιαφόροι, με επιστολές προς εσάς. Ο ένας από τον πατέρα σας, βασιλέα Αντίγονο, και ο άλλος από τις Συρακούσες».

Στο άκουσμα αυτών, ο Αγαθοκλής σφάδασε πίσω από τους επιδέσμους. Ο Ερασίστρατος τον αντιλήφθηκε και ήρθε δίπλα του.

«Ησύχασε, νέε μου. Χαίρομαι που συνήλθες, αλλά πρέπει να ηρεμήσεις. Για το καλό σου».

Ο Δημήτριος ένευσε να μπουν οι αγγελιαφόροι. Του παρέδωσαν τα κοντάκια, χαιρέτησαν με σεβασμό, και αποχώρησαν. Εκείνος πήρε τον ειδικό πάπυρο αποκρυπτογράφησης, άνοιξε διάπλατα το κοντάκιο με την επιστολή του πατέρα του, έβαλε επά-

νω του τον πάπυρο με τα ανοίγματα στις σωστές θέσεις και άρχιζε να διαβάζει.

Δεν είχε διαβάσει πάνω από τα δύο τρίτα της επιστολής όταν άρχισε να βρίζει και να ωρύεται. Όταν του τέλειωσαν οι κατάρες σε θεούς και δαίμονες, βημάτισε πέρα-δώθε καμιά δεκαριά φορές, χτυπώντας ρυθμικά τη γροθιά στο στέρνο του. Στο τέλος, ξεφυσώντας, στράφηκε στον Ερασίστρατο:

«Με έχει εδώ δύο χρόνια, με σαράντα χιλιάδες στρατιώτες, διακόσια πολεμικά πλοία και εκατόν εβδομήντα μεταγωγικά, να εξευτελίζομαι από 6.000 Ρόδιους και 1.000 μέτοικους. Και τώρα, τώρα που απέχω μέρες μόνο από την κατάληψη της πόλης, μου ζητάει να συνθηκολογήσω με κάθε τρόπο! Αρκεί, λέει, να συντάσσονται μαζί μας σε όλους τους πολέμους εκτός όσων προκύψουν με τον Πτολεμαίο και να μας δώσουν εκατό πολίτες για ομήρους, για να φύγουμε, αναγνωρίζοντας την αυτονομία τους. Τι ταπείνωση!»

Παραμέρισε το πέπλο της εισόδου της σκηνής και κοίταξε το στρατόπεδό του. Χιλιάδες κουρασμένοι μαχητές είχαν ξαπλώσει πλάι στις φωτιές. Άλλοι φρόντιζαν τις πρόσφατες πληγές τους, άλλοι έγραφαν στις γυναίκες τους κι άλλοι έπαιζαν το μισθό τους στα ζάρια. Ποτέ τους δεν είχαν καταλάβει γιατί έπρεπε να πεθάνουν πολιορκώντας μια ουδέτερη πόλη, μια πόλη που λίγα χρόνια πριν ήταν ο αγαπημένος τους σταθμός ανεφοδιασμού και ξεφαντώματος. Κανένας τους δεν διψούσε για το αίμα των Ροδίων. Αντίθετα οι Ρόδιοι είχαν κερδίσει το θαυμασμό τους λόγω της αντοχής που επέδειξαν στον ανηλεή βομβαρδισμό από τόσους καταπέλτες. Στα άπειρα τούνελ που είχαν σκάψει κάτω από τα τείχη για να τα γκρεμίσουν με φωτιά, οι Ρόδιοι είχαν σκάψει άλλα τόσα και τους συναντούσαν στα μισά, στομώνοντας τα περάσματα. Και μόλις μια βδομάδα πριν είχαν αποτολμήσει μια έξοδο, που

λίγο κόντεψαν να πυρπολήσουν την Ελέπολη. Στα μάτια τους, ο Απόλλωνας είχε προστατέψει τους Ρόδιους πιότερο από τους Τρώες!

Έπειτα, λάμψεις μεσοπέλαγες τράβηξαν την προσοχή του. Δεν έτρεφε καμιά αμφιβολία: Οι τριημιόλιες των Ροδίων, αυτά τα δαιμονικά γρήγορα πλοία που δεν είχε καταφέρει να αντιγράψει, έκαιγαν πάλι τα πλοία ανεφοδιασμού του και βύθιζαν τα «συμμαχικά πειρατικά» που υποτίθεται ότι θα τα προστάτευαν. Απδιασμένος, έκλεισε τα μάτια του. *Ίσως είναι καλύτερα να δοθεί ένα τέλος*, μουρμούρισε.

Ο Ερασίστρατος τον κοιτούσε, πάντα αμίλητος. Εκείνος γύρισε, τον κοίταξε ξεφυσώντας κι έπειτα κοίταξε το άλλο κοντάκιο να τον περιμένει κλειστό στο τραπέζι. Πλησίασε, το άνοιξε και το διάβασε. Δεν ήταν κρυπτογραφημένο.

Πίσω από τους επιδέσμους, ο Αγαθοκλής τον είδε να τον πλησιάζει σκεπτικός. Έγειρε πάνω του, τον χάιδεψε στο δεξί του μάγουλο –που ήταν το μόνο ακάλυπτο από επιδέσμους κομμάτι του κεφαλιού του– και του είπε:

«Αγαπημένε μου φίλε, φαίνεται πως η μοίρα αποφάσισε όχι μόνο να ζήσεις αλλά και να επιστρέψεις σπίτι σου. Αυτή η επιστολή από τον πατέρα σου μου ανακοινώνει πως έπαψε πλέον να είναι Τύραννος και αναγορεύτηκε Βασιλεύς των Συρακουσών. Λέει ότι τώρα, που χαράζει επιτέλους μια εποχή ηρεμίας και ευημερίας για τη Σικελία, σε χρειάζεται πίσω. Θέλει να σε ετοιμάσει για διάδοχό του. Δεν είναι υπέροχα νέα; Σσστ! Ξέρω, ξέρω, δεν μπορείς να μου δώσεις απάντηση, όπως δεν μπορείς να μου περιγράψεις τον μηχανισμό του πολυβόλου. Αλλά θα φτάσει σύντομα η στιγμή που θα γίνεις εντελώς καλά και τότε θα έρθω εγώ ο ίδιος να σε βρω και να μου διηγηθείς τι σου συνέβη.

»Στο μεταξύ, για να σου λύσω την απορία που πιθανώς έχεις, σε πληροφορώ ότι ο γερο-Αντύπας τη γλύτωσε. Η πονηρή αλεπού, όταν χτύπησε ο συναγερμός και έφτασε η είδηση πως ο ιπποκόμος του το είχε σκάσει μαχαιρώνοντας δύο Ρόδιους, ο Αντύπας άρχισε να ουρλιάζει βλαστημώντας σε και λέγοντας πως σε είχε υποψιαστεί από παλιά πως ήσουν πράκτορας του Κάσσαν-

δρου! Πως ό,τι έκανες ήταν σίγουρα σχέδιο καταστροφής του πίνακα για να συκοφαντηθώ σε όλα τα ελληνικά βασίλεια ως ο βάρβαρος που κατέστρεψε από φθόνο αυτό το έργο τέχνης. Κι ύστερα, έκλεισε τα στόματα των Ροδίων, δίνοντάς τους την ιδιόχειρη επιστολή μου –που υποτίθεται ότι θα λάβαιναν μόνο την επομένη, αφού θα μου είχε μεταφέρει τις εντυπώσεις του από τον πίνακα– όπου δεσμεύομαι προσωπικά να μην καταστραφεί ο πίνακας από τους καταπέλτες μας. Το ᾽χαψαν και τον ξαπόστειλαν πίσω χωρίς να πειράξουν ούτε τρίχα από το γένι του. Μπορεί και να μην τον πίστεψαν απολύτως, αλλά απλώς να έκριναν πως αυτή η εξέλιξη ήταν προς το συμφέρον τους».

Ανασήκωσε τους ώμους εγκαταλείποντας την προσπάθεια να διεισδύσει στο μυαλό των Ροδίων.

«Όπως και να ᾽χει, όλα αυτά είναι παρελθόν. Ο Ερασίστρατος θα φροντίσει να σου δώσει όλα τα φάρμακα που θα χρειαστούν για την ανάρρωσή σου και θα σου δώσω τον πιο έμπιστο υπασπιστή μου, τον Οξυθέμη, να σε συνοδεύσει ώς τη Σικελία και να σε προστατεύει με τη ζωή του. Δεν θα ξεχάσω ποτέ όσα έκανες για μένα και θα έχεις, εσύ και η πόλη σου, την παντοτινή μου φιλία και προστασία. Ο Οξυθέμης θα μεταφέρει τους χαιρετισμούς μου στον βασιλέα πατέρα σου, αλλά εσύ, όταν μπορέσεις, θέλω να δώσεις ένα τρυφερό φιλί εκ μέρους μου στην πανέμορφη αδελφή σου, τη Λάνασσα».

Του έσφιξε τον ώμο και βγήκε με βήμα βαρύ από τη σκηνή. Ο Ερασίστρατος έσκυψε πάνω του, σαν να ήθελε κι εκείνος κάτι να του πει, αλλά ο Αγαθοκλής ένιωσε την εξάντληση και τη συγκίνηση να του στραγγίζουν το αίμα. Έκλεισε το δεξί του μάτι πίσω από τη γρίλια και βυθίστηκε σε ύπνο βαθύ.

«Κύριε Άρη, κύριε Άρη!» Η Ισμήνη προσπαθούσε να τον συνεφέρει, ενώ λυγμοί την έπνιγαν κάθε τόσο.

Τα βλέφαρα του Άρη τρεμόπαιξαν κι ύστερα την κοίταξε σταθερά στα μάτια. Είχε φύγει! Ό,τι κι αν ήταν αυτό –όνειρο, εφιάλ-

της, ανάμνηση– είχε φύγει. Μόνο ένας πονοκέφαλος κι ένα βούισμα φώλιαζαν ακόμη στο κρανίο του.

«Είμαι καλά τώρα, μην ανησυχείς», της είπε σκουπίζοντάς της τα μάτια. «Μια σκοτοδίνη ήταν. Μου συμβαίνει αραιά και πού, από τότε που είχα ένα εγκεφαλικό επεισόδιο. Φαίνεται ότι τελικά δεν πρέπει να βγαίνω για πρωινές βόλτες χωρίς να παίρνω πρώτα το πρωινό μου. Έλα, σήκω τώρα. Μάζεψε τον βώλο σου και πάμε στη μαμά σου που θα σε περιμένει».

Βάδισαν ήσυχα την κατηφόρα, ενώ οι πρώτοι τουρίστες άρχιζαν να ανεβαίνουν προς τον λόφο. *Πώς έγινε αυτό;* αναρωτιόταν ο Άρης. *Απλά γεύτηκα το αίμα κι αυτό ξεκλείδωσε μια μνήμη;* Έφερε στο νου του το απίστευτο όραμα που είχε δει πριν μια βδομάδα. Τι του είχε πει ο γέρος; *«Η κλειδωμένη μνήμη που μεταφέρεται από πατέρα σε γιο». Αλλά αν ήταν μνήμη και όχι εγκεφαλικό επεισόδιο, τότε τι σχέση έχει αυτός ο Αγαθοκλής; Κάτι δεν πάει καθόλου καλά. Πρέπει να μάθω τι μου συμβαίνει, πριν τρελαθώ στ᾽ αλήθεια.*

Κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει στον συνταξιούχο μαθηματικό Άρη Χιμήδη. Ενώ έχει χάσει κάθε προσωπική του μνήμη, μέσα του αρχίζουν να ξυπνούν αναμνήσεις από προηγούμενες ζωές και οράματα ενός προαιώνιου κόσμου.

Οι «θαμμένες μνήμες» οδηγούν σ' ένα στρόβιλο γεγονότων και ανατροπών από τη Ρόδο και την Κρήτη ώς την Τουρκία, όπου εμπλέκονται πράκτορες ελληνικών και ξένων υπηρεσιών, οργανώσεις τρομοκρατών, μυστικά τάγματα και μοναχοί του Θιβέτ.

Τι σχέση έχει λοιπόν η γεύση του αίματος με την αναζήτηση του πιο καλά κρυμμένου μυστικού της Ιστορίας, που απειλεί να καταστρέψει τον πλανήτη;

Με μοναδική μαεστρία και μέσα από τρομερά ζωντανές περιγραφές, ο συγγραφέας –άριστος γνώστης ο ίδιος της εξέλιξης της τεχνολογίας από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας– κατορθώνει να συνθέσει μια ιστορία σχεδόν πιστευτή, από φαινομενικά άσχετα μεταξύ τους ιστορικά γεγονότα. Η περιπέτεια κρατάει αδιάκοπο το ενδιαφέρον του αναγνώστη, και περίπου τον υποχρεώνει να μοιράζεται την αγωνία των ηρώων της μέχρι τη στιγμή που, μέσα από καταιγιστική δράση, έρχεται η συγκλονιστική λύση του δράματος. Η επιστημονική φαντασία στα καλύτερά της.

Σ.Α. Παϊπετης
Ομότιμος Καθηγητής της Μηχανικής
Πανεπιστήμιο Πατρών

ISBN 978-960-221-616-3